

Ministeren, at den ny Retsordning er uigennemførlig, medmindre § 1080 bliver vedtagen?

Nanke: Jeg har nogle Bemærkninger at gøre med Hensyn til den ærede Ordførers Udtalelser. Den ærede Ordfører gjorde den Bemærkning, at §§ 984 og 1078 vare i Modstrid med hinanden. Det ere de til Dels ogsaa, og jeg har derfor ved et Ændringsforslag foreslaaet at bringe dem i Overensstemmelse med hinanden, nemlig ved til § 1078 blot at føje disse Ord: „jfr. dog § 984“. Derimod har Ordføreren villet gaa en helt anden Vej, idet han nemlig sammen med Udvalget, dog jeg undtagen, foreslaar, at det omtvistede Stykke af § 984 skulde helt udgaa. Jeg er ikke enig med Ordføreren og Udvalgets Flertal i denne Sag. Den ærede Ordførers Begrundelse var navnlig den, at Dommerne skulde være fuldstændig uinteresserede. Jeg tror, at de 99 pCt. af Landets Dommere staa fuldstændig uinteresserede med Hensyn til denne Sag. Hvis der fandtes en Statistik over dette Forhold — jeg ved ikke, om den findes, jeg tror det ikke, og jeg tror heller ikke, den kan skabes, men hvis den fandtes — saa vilde man deraf se, at de allerfleste af de Forseelser, der staa omtalte i Kapitel 86, blive slet ikke paatalte, komme slet ikke for Retten, selv om Politiet bliver bekendt med dem, og af dem, der komme for Retten, ville de aller, allerfleste blive afgjorte med en Advarsel og Sagen ikke komme videre. Det er kun et Mindretal af dem, som føre Bødepaalæg med sig. Den ærede Ordfører sagde saa, at disse Bøder blive anvendte til noget meget godt, og nævnte ogsaa, at Politikasserne, og det er jo dem, man specielt vil til Livs, gør mange gode Gerninger Landet over. Det er ganske rigtigt, hvad den ærede Ordfører der siger, og jeg vil sige, at i mange Tilfælde vilde man komme i en slem Forlegenhed, hvis man ikke havde Politikasserne. Jeg skal eksempelvis nævne, at det i min Praksis er hændet adskillige Gange, at navnlig unge Forbrydere ere blevne anbragte paa Opdragelsesanstalter, eller Piger, der ere komne paa Vildspor, ere blevne anbragte i Optagelseshjem for Politikassernes Regning. Det sker oftere, end Folk tro, at der ikke er nogen Kasse, hvem Forpligtelsen paahviler, eller hvem man kan paalægge Forpligtelsen. Jeg skal som et meget hyppigt fremtrædende Eksempel nævne det, at et Menneske skifter Forsørgelseskommune ved sit 18de Aar. Kommer

en Dreng eller en Pige, der er født uden for Ægteskab og i en anden Kommune end den, hvor Moderen er forsørgelsesberettiget, galt af Sted og trænger til at komme i et Optagelseshjem eller faa en Opdragelse, som maaske kan frelse Barnet for Livstid, sker det meget ofte, at den Kommune, hvori Barnet er forsørgelsesberettiget paa den Tid, altsaa Moderens Forsørgelseskommune, svarer: Nej, vi ville ikke betale til det, for vi have ingen Interesse af det; om et Aarstid eller to har Barnet en helt anden Forsørgelseskommune. Og den Forsørgelseskommune, Barnet maatte faa ved sit 18de Aar, svarer ligeledes, at den kan ikke tage sig af Barnet, fordi det ikke er forsørgelsesberettiget i den. I saadanne Tilfælde træde eller kunne Politikasserne træde til, og jeg kunde nævne Eksempler paa, at de have udrettet særdeles meget godt. Jeg skal nævne den allerstørste af Politikasserne; det er Kriminal- og Politirettens Fattigkasse. Naar ærede Medlemmer ville se efter i Ministerialtidende B. for i Aar, pag. 133 og følgende, ville de se, hvad Gavn denne Kasse gør. De ville finde, at der til Understøttelse for Arrestanter og deres Familier bliver ndbetalt saadan noget som 4—5,000 Kr. om Aaret, at der til Opdragelsesanstalter, Fængselselskaber, Børnehjem, Understøttelsesforeninger og til en Masse andre filantropiske Foretagender baade i og uden for Kjøbenhavn, bliver udbetalt saadan noget som 50,000 Kr. om Aaret. Himmelbjerggaarden f. Eks. faar 2,500 Kr. om Aaret. Jeg skulde derfor mene, at det var rigtigt at overveje meget nøje, om det er hensigtsmæssigt og formaalstjenligt at stryge disse Kasser. Ganske vist staa der i Ændringsforslaget, at der bliver ved Finanslov at yde aarlige Tilskud til de Kasser, til hvilke der hidtil er faldet Bøder, som i Kraft af nærværende Paragraf herefter tilfalde Statskassen. Men det vide vi jo alle sammen, at selv om der paa Finansloven bliver bevilget en Erstatning, vil dette dog blive en aldeles forsvindende Erstatning i Sammenligning med, hvad disse Kasser nu have, og med, hvad de gøre Nytte for. Jeg vil derfor meget henstille til det høje Ting, at det ikke vedtager Ændringsforslagene Nr. 146 og 149. Jeg vil henstille, at det lader disse Kasser bestaa, saaledes som de nu bestaa. For det første af Hensyn til, hvad jeg allerede har nævnt, og dernæst ogsaa af Hensyn til, at Statskassen ikke vil vinde noget videre ved